

Jeg vil derefter gaa over til en anden Sag, som jeg synes har stor Interesse for os alle. Jeg tænker her paa Sømændene, og jeg vil her henvende et Par Ord til den højt-ærede Handelsminister, ligesom jeg senere kommer til at rette et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Under Krigen var vi alle enige om at rose vore Søfolk, og jeg husker, at det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, vistnok i 1917, i dette høje Ting udtalte sin store Anerkendelse af det Mod, som de danske Sømænd viste. Alle, der den Gang var Tilhørere her, var sikkert enige med det ærede Medlem i denne Ros. Det ærede Medlem sagde den Gang, at det skulde aldrig blive glemmt de danske Sømænd, hvilket Mod de havde vist under Krigen; og alle var vist i det Øjeblik enige om at give det ærede Medlem Ret heri. Den danske Sømand gjorde et stort og godt Stykke Arbejde for hele Danmark, han gik over Nordsøen frem og tilbage for at hente Varer og Kul til Mennesker og Dyr, Varer, som det danske Samfund havde i allerhøjeste Grad Brug for. Den danske Sømand viste, at han ikke var bange for at gaa over Nordsøen trods Risikoen for at blive torpederet og ødelagt. Baaede en, to og tre Gange er danske Søfolk blevet torpederet, men dog er de gaaet over Nordsøen igen, saa snart de blev anmodet derom. Det blev lovet, at der skulde blive gjort alt muligt for disse Folk, naar en Gang Tiderne formede sig bedre. Under Krigen mistede Sømændenes Organisationer 702 af deres Medlemmer, der blev dræbt, druknede eller blev skudt ned af de Fjender, som de ikke havde noget Udestaaende med, og hvad det betyder af Sorg og Nød i de mange Familiehjem, hvor man havde Slægtninge blandt disse 700, der blev dræbt under Krigen, det behøver jeg sikkert ikke at skildre for de Herrer. Hvis nogen af de Herrer havde haft Lejlighed til, ligesom jeg den Gang havde Lejlighed til, at aflægge Besøg paa de Organisationskontorer, hvor de efterlattede mødte op, dybt bedrøvede, for at høre om deres stakkels Fædre eller Brødre, som navde sat Livet til ude paa Havet, saa vilde de forstaa, hvad det vil sige for disse Organisationers ledende Mænd, naar de modtog alle disse bedrøvede Mennesker for at yde dem den første Hjælp, før nogen anden traadte til. Jeg forstod derfor saa

inderlig godt, at naar der blev Lejlighed til at gøre noget for disse Mennesker, der havde gjort saa meget for os, og som havde modtaget saa megen Ros for alt det, de havde gjort for det danske Samfund, saa vilde dette Samfund ogsaa vise sig taknemmeligt overfor dem, der havde vovet Livet for at skaffe det hjem til Danmark, som var nødvendigt. Det var ikke alt sammen Uegennytte hos de store Skibsredere og Aktionærer, naar de sendte Mandskabet ud paa den lange, farefulde Tur, thi det var jo saadan, at Aktionærerne den Gang skovlede Guld hjem i rindende Strømme og høstede alle de Goder, som det overhovedet var muligt at hente ud af Krigens Rædsler. Det var Redern og Aktionærerne, der tog alt, hvad det var muligt for dem at faa fat i. Nu vel, dem om det; men det forekommer mig lige godt, at man dog havde nogen Pligt til at gøre noget godt for disse Mennesker, der vovede Livet. Og hvad har man saa gjort? Hvorledes har man saa takket disse Søfolk for det gode Arbejde, de har udført? Man har takket dem paa den Maade, at man har kastet en stor Del af dem paa Gaden. En Mængde af dem har faaet Lov til at gaa og sulte i lange Tider. I dette Øjeblik gaar f. Eks. af Sømandsforbundet, der tæller 2 500 Medlemmer, 1 100 ledige. Ikke fordi der er Mangel paa Arbejde, ikke fordi Skibene er lagt op, ingenlunde, men fordi man har benyttet en Trafik, som jeg synes er ganske forkastelig. I Stedet for at benytte de danske Sømænd har man benyttet sig af den lave Valuta til at antage tyske Besætninger. Det er den Tak, man har givet den danske Sømand, fordi han ofrede sig for Landet, da vi alle trængte til det. Nu vil ærede Medlemmer maaske sige til mig: Er det rigtigt, kan det være muligt? Jeg tvivlede selv om, at noget saadant kunde lade sig gøre, men der er ingen Tvivl; det er fuldstændig rigtigt alt, hvad jeg her fortæller. Der var saaledes et enkelt Skib, der gik til Antwerpen. Det tilhører Rederiet Atalanta og det hedder „Sierra Morena“. For en Maanedes Tid siden, da Skibet kom til Antwerpen, blev hele den danske Besætning afskediget med Undtagelse af Officererne, der har deres Certifikater, saaledes at de ikke kan afskediges, men alle Matroserne, Fyrbøderne, Kokkene blev sendt bort og en tysk Besætning antaget, den danske